

Лісова пісня

Автор:

Леся Українка

Лісова пісня

Леся Українка

Чудова драма-феерія видатної української поетеси Лесі Українки «Лісова пісня» відома далеко за межами України.

Події драми розгортаються у чарівних Поліських краях, де поряд з справжніми людьми мешкають герої народної міфології: русалки, потерчата, лісовики...

Книга розповідає про трагічну долю Мавки, міфічної мешканки незайманого лісу, що закохалася у представника людського світу. Мавка – це одна з найцікавіших героїнь української літератури, в образі якої втілено як красу і беззахисність природи, так і духовну велич людини.

Леся Українка

Лісова пісня

СПИС ДІЯЧІВ «ЛІСОВОЇ ПІСНІ»

Драма-феерія в 3-х діях

ПРОЛОГ

«Той, що греблі рве».

Русалка.

Потерчата (двое).

Водяник.

ДІЯ I

Дядько Лев.

Перелесник.

Лукаш.

Пропасниця (без мови).

Русалка.

Потерчата.

Лісовик.

Куць.

Мавка.

ДІЯ II

Мати Лукашева.

Килина.

Лукаш.

Русалка.

Дядько Лев.

Мавка.

«Той, що в скалі сидить».

Русалка Польова.

Перелесник.

ДІЯ ІІІ

Мавка.

Хлопчик.

Лісовик.

Лукаш.

Куць.

Діти Килинині.

Злидні. (без мови).

Мати Лукашева.

Доля.

Килина.

Перелесник.

ПРОЛОГ

Старезний, густий, предковичний ліс на Волині. Посеред лісу простора галява з плакучою березою і з великим прастарим дубом. Галява скраю переходить в куп'я та очерети, а в одному місці в яро-зелену драговину – то береги лісового озера, що утворилося з лісового струмка. Струмок той вибігає з гущавини лісу, впадає в озеро, потім, по другім боці озера, знов витікає і губиться в хащах. Саме озеро – тиховоде, вкрите ряскою та лататтям, але з чистим плесом посередині. Містина вся дика, таємнича, але не понура, – повна ніжної, задумливої поліської краси. Провесна. По узліссі і на галяві зеленіє перший ряст і цвітуть проліски та сон-трава. Деревя ще безлисті, але вкриті бростю, що от-от має розкритись. На озері туман то лежить пеленою, то хвилює од вітру, то розривається, одкриваючи блідо-блакитну воду.

В лісі щось загомніло, струмок зашумував, забринів, і вкупі з його водами з лісу вибіг «Той, що греблі рве» – молодий, дуже білявий, синьоокий, з буйними і разом плавкими рухами; оджа на йому міниться барвами, від каламутно-жовтої до ясно-блакитної, і поблискує гострими злотистими іскрами. Кинувшись з потоку в озеро, він починає кружляти по плесі, хвилюючи його сонну воду; туман розбігається, вода синішає.

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»

З гір на долину біжу, стрибаю, рину!

Місточки збиваю, всі гребельки зриваю, всі гатки, всі запруды, що загатили люди, – бо весняна вода, як воля молода!

(Хвилює воду ще більше, поринає і виринає, мов шукаючи щось у воді).

П о т е р ч а т а

(двое маленьких, бліденьких діток у біленьких сорочечках виринають з-поміж латаття)

П е р ш е

Чого ти тут блудиш?

Д р у г е

Чого зо сну нас будиш?

П е р ш е

Нас матуся положила і м'якенько постелила, бо на ріння, на каміння настелила баговиння, і лататтям повкривала, і тихенько заспівала:

«Люлі-люлі-люлята, засніть, мої малята!»

Д р у г е

Чого ж ти тут шугаєш?

П е р ш е

Кого ти тут шукаєш?

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»

Тую Русалку, що покохав я змалку, бо водяній царівні нема на світі рівні!

Збігав я гори, долини, яри, ізвори, – милішої коханки нема від озерянки.

Зіб'ю всю вашу воду, таки знайду ту вроду!

(Бурно мутить воду).

Потерчата

Ой леле! не нуртуй!

Хатинки не руйнуй!

Печера в нас маленька, що збудувала ненька.

Убога наша хатка, бо в нас немає татка...

(Чіпляються йому за руки, благаючи).

Ми спустимось на дно, де темно, холодно, на дні лежить рибалка над ним сидить Русалка...

«Той, щогреблірве»

Нехай його покине!

Нехай до мене зрине!

Потерчата поринають в озеро.

Вплинь же, мила!

Русалка впливає і знадливо всміхається, радісно складаючи долоні. На ній два вінки – один більший, зелений, другий маленький, як коронка, перловий, з-під

нього спадає серпанок.

Р у с а л к а

Се ти, мій чарівниченьку?!

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»

(грізно)

Що ти робила?

Р у с а л к а

(кидається немов до нього, але пропливає далі, минаючи його)

Я марила всю ніченьку про тебе, мій паниченьку!

Ронила сльози дрібнії, збирала в кінви срібнії, без любої розмовоньки сповнила
вщерть коновоньки...

(Сплескує руками, розкриває обійми, знов кидається до нього і знов минає).

Ось кинь на дно червінця, поллються через вінця!

(Дзвінко сміється).

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»

(з'їдливо)

То се й у вас в болоті кохаються у злоті?

Русалка наближається до нього, він круто відвертається від неї, виром
закрутивши воду.

Найкраще для Русалки сидіти край рибалки, глядіти неборака від сома та від рака, щоб не відгризли чуба.

Ото розмова люба!

Р у с а л к а

(підпливає близенько, хапає за руки, заглядає в вічі)

Вже й розгнівився?

(Лукаво).

А я щось знаю, любчику, хороший душогубчику!

(Тихо сміється, він бентежиться).

Де ти барився?

Ти водяну царівну зміняв на мельниківну!

Зимові – довгі ночі, а в дівки гарні очі, – недарма паничі

ій носять дукачі!

(Свариться пальцем на нього і дрібно сміється).

Добре я бачу твою ледачу вдачу, та я тобі пробачу, бо я ж тебе люблю!

(З жартівливим пафосом).

На цілу довгу мить тобі я буду вірна, хвилину буду я ласкава і покірна, а зраду потоплю!

Вода ж не держить сліду від рана до обіду, так як твоя люба або моя журба!

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»

(поривчасто простягає їй обидві руки)

Ну, мир миром!

Поплинем понад виром!

Р у с а л к а

(береться з ним за руки і прудко кружляє)

На виру-вирочку, на жовтому пісочку, в перловому віночку зав'юся у таночку!

Ух! Ух!

Ухкають, бризкають, плещуть. Вода б'ється в береги, аж осока шумить, і пташки зграями зриваються з очеретів.

В о д я н и к

(Виринає посеред озера. Він древній сивий дід, довге волосся і довга біла борода всуміш з баговинням звисають аж по пояс. Шати на ньому – барви мулу, на голові корона із скойок. Голос глухий, але дужий).

Хто тут бентежить наші тихі води?

Русалка з своєю парою спиняються і кидаються врозтіч.

Стидайся, дочко! Водяній царівні танки заводити з чужинцем?! Сором!

Р у с а л к а

Він, батьку, не чужий. Ти не пізнав?

Се ж «Той, що греблі рве»!

В о д я н и к

Та знаю, знаю!

Нерідний він, хоч водяного роду.

Зрадлива і лукава в нього вдача.

Навесні він нуртує, грає, рве, зриває з озера вінок розкішний, що цілий рік викохують русалки, лякає птицю мудру, сторожку, вербі-вдовиці корінь підриває і бідним сиротят-потерчатам каганчики водою заливає, псує мої рівненькі береги і старощам моім спокій руйнує.

А влітку де він? Де тоді гасає, коли жадібне сонце воду п'є із келиха мого, мов гриф неситий, коли від спраги никне очерет, зоставши на березі сухому, коли, вмираючи, лілеї клонять до теплої води голівки в'ялі?

Де він тоді?

Під час сеї мови «Той, що греблі рве» нишком киває Русалці, ваблячи її втекти з ним по лісовому струмку.

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»

(з укритою насмішкою)

Тоді я в морі, діду.

Мене на поміч кличе Океан, щоб не спило і в нього чашу сонце.

Як цар морський покличе – треба слухать.

На те є служба, – сам здоровий знаєш.

В о д я н и к

Еге ж, тоді ти в морі... А мені, якби не помагав мій друг одвічний, мій щирий приятель осінній дощик, прийшлося би згинуть з парою!

«Той, що греблі рве» незаметно ховається в воду.

Р у с а л к а

Татусю! не може пара згинути, бо з пари знов зробиться вода.

В о д я н и к

Яка ти мудра!

Іди на дно! Доволі тут базікать!

Р у с а л к а

Та зараз, тату! Вже ж його немає.

Я розчешу поплутаний сікняг.

(Виймає з-за пояса гребінку з мушлі, чеше прибережне зілля),

В о д я н и к

Ну, розчеши, я сам люблю порядок.

Чеши, чеши, я тута подожду, поки скінчиш роботу. Та поправ латаття, щоб рівненько розстелялось, та килим з ряски позшивай гарненько, що той порвав пройдисвіт.

Р у с а л к а

Добре, тату.

Водяник вигідно вкладається в очереті, очима слідкуючи роботу Русалчину; очі йому поволі заплющуються.

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»

(вирнувши, стиха до Русалки)

Сховайся за вербою!

(Русалка ховається, оглядаючись на Водяника).

Поплинемо з тобою ген на розтоки, під бистрії лотоки, зірвемо греблю рівну, утопим мельниківну!

(Хапає Русалку за руку і швидко мчить з нею через озеро. Недалеко від другого берега Русалка спиняється і скрикує).

Р у с а л к а

Ой, зачепилася за дуб торішній!

Водяник прокидається, кидається навперейми і перехоплює Русалку.

В о д я н и к

То се ти так?!. Ти, клятий баламуте, ще знатимеш, як зводити русалок!

Поскаржуся я матері твоїй,

Метелиці Гірській, то начувайся!

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»

(з реготом)

Поки що буде, я ще нагуляюсь!

Прощай, Русалонько, сповняй коновки!

(Кидається в лісовий струмок і зникає).

В о д я н и к

(до Русалки)

Іди на дно! Не смій мені зринати три ночі місячні поверх води!

Р у с а л к а

(пручаючись)

З якого часу тут русалки стали невірлицями в озері? Я – вільна!

Я вільна, як вода!

В о д я н и к

В моїй обладі вода повинна знати береги.

Іди на дно!

Р у с а л к а

Не хочу!

В о д я н и к

А, не хочеш?

Віддай сюди вінець перловий!

Р у с а л к а

Ні! то дарував мені морський царенко.

В о д я н и к

Тобі вінця не прийдеться носити, бо за непослух забере тебе

«Той, що в скалі сидить».

Р у с а л к а

(з жахом)

Ні, любий тату, я буду слухатись!

В о д я н и к

То йди на дно.

Р у с а л к а

(поволі опускаючися в воду)

Я йду, я йду... А бавитися можна з рибалкою?

В о д я н и к

Та вже ж, про мене, бався.

Русалка спустилася в воду по плечі і, жалібно всміхаючись, дивиться вгору на батька.

Чудна ти, дочко! Я ж про тебе дбаю.

Таж він тебе занапастив би тільки, потяг би по колючому ложиську струмочка лісового, біле тіло понівечив та й кинув би самотню десь на безвідді.

Р у с а л к а

Але ж він вродливий!

В о д я н и к

Ти знов своєї?!

Р у с а л к а

Ні, ні, ні! Я йду!

(Поринає).

В о д я н и к

(поглядаючи вгору)

Уже весняне сонце припікає...

Ху, душно як! Прохолодитись треба.

(Поринає й собі).

ДІЯ I

Та сама містина, тільки весна далі поступила; узлісся наче повите ніжним зеленим серпанком, де-не-де вже й верховіття дерев поволочене зеленою

барвою. Озеро стоїть повне, в зелених берегах, як у рутвянім вінку.

З лісу на прогалину виходять дядько Лев і небіж його Лукаш. Лев уже старий чоловік, поважний і дуже добрий з виду; по-поліському довге волосся білими хвилями спускається на плечі з-під сивої повстяної шапки-рогатки; убраний Лев у полотняну одягу і в ясно-сиву, майже білу свиту; на ногах постоли, в руках клонья (малий ятірець), коло пояса на ремінці ніжик, через плече виплетений з лика кошіль (торба) на широкому ремені.

Лукаш – дуже молодий хлопець, гарний, чорнобривий, стрункий, в очах ще є щось дитяче; убраний так само в полотняну одягу, тільки з тоншого полотна; сорочка випущена, мережана біллю, з виложистим коміром, підперезана червоним поясом, коло коміра і на чохлах червоні застіжки; свити він не має; на голові бриль; на поясі ніжик і ківшик з лика на мотузку.

Дійшовши до берега озера, Лукаш зупинився.

Л е в

Чого ж ти зупинився? Тут не можна зайти по рибу. Мулко вельми, грузько.

Л у к а ш

Та я хотів собі сопілку втяти, – хороший тут вельми очерет.

Л е в

Та вже тих сопілок до лиха маеш!

Л у к а ш

Ну, скільки ж їх? – калинова, вербова та липова, – ото й усі. А треба ще й очеретяну собі зробити, – та лепсько грає!

Л е в

Та вже бався, бався, на те бог свято дав. А взавтра прийдем, то будем хижку ставити. Вже час до лісу бидло виганяти. Бачиш, вже онде е трава помежи рястом.

Л у к а ш

Та як же будемо сидіти тута?

Таж люди кажуть – тут непевне місце...

Л е в

То як для кого. Я, небоже, знаю, як з чим і коло чого обійтися: де хрест покласти, де осику вбити, де просто тричі плюнути, та й годі.

Посієм коло хижки мак-відюк, терлич посадимо коло порога, – та й не приступиться ніяка сила...

Ну, я піду, а ти собі як хочеш.

Розходяться. Лукаш іде до озера і зникає в очереті. Лев іде понад берегом, і його не стає видко за вербами.

Р у с а л к а

(випливає на берег і кричить)

Дідусю! Лісовий! біда! рятуйте!

Л і с о в и к

(малий, бородатий дідок, меткий рухами, поважний обличчям; у брунатному вбранні барви кори, у волохатій шапці з куниці)

Чого тобі? Чого кричиш?

Р у с а л к а

Там хлопець на дудки ріже очерет!

Л і с о в и к

Овва!

Коби всі біди! Яка скупа.

Ось тут мають хижку будувати, – я й то не бороню, аби не брали сирого дерева.

Р у с а л к а

Ой леле! хижу?

То се тут люди будуть? Ой ті люди з-під стріх солом'яних! Я їх не зношу! я не терплю солом'яного духу!

Я їх топлю, щоб вимити водою той дух ненавидний. Залоскочу тих натрутнів, як прийдуть!

Л і с о в и к

Стій! не квапся.

То ж дядько Лев сидітиме в тій хижі, а він нам приятель. То він на жарт осикою та терличем лякає.

Люблю старого. Таж якби не він, давно б уже не стало сього дуба, що стільки бачив наших рад, і танців, і лісових великих таємниць.

Вже німці міряли його, навколо втрюх постававши, обсягли руками – і ледве що стікло. Давали гроші – таляри биті, людям дуже милі, та дядько Лев залявся на життя, що дуба він повік не дасть рубати.

Тоді ж і я на бороду залявся, що дядько Лев і вся його рідня повік безпечні будуть в сьому лісі.

Р у с а л к а

Овва! А батько мій їх всіх потопить!

Л і с о в и к

Нехай не важиться! Бо завалю все озеро гнилим торішнім листом!

Р у с а л к а

Ой лишечко, як страшно! Ха-ха-ха!

(Зникає в озері).

Лісовик, щось воркочучи, закурює люльку, сівши на заваленому дереві. З очеретів чутно голос сопілки [мелодії N 1, 2, 3, 4], ніжний, кучерявий, і як він розвивається, так розвивається все в лісі. Спочатку на вербі та вільхах замайоріли сережки, потім береза листом залепетала. На озері розкрились лілеї білі і зазолотіли квітки на лататті. Дика рожа проявляє ніжні пуп'янки.

З-за стовбура старої розщепленої верби, півусохлої, виходить Мавка, в ясно-зеленій одежі, з розпущеними чорними з зеленим полиском косами, розправляє руки і проводить долонею по очах.

М а в к а

Ох, як я довго спала!

Л і с о в и к

Довго, дочко!

Вже й сон-трава перецвітати стала.

От-от зозулька маслечко сколотить, в червоні черевички убереться і людям одмірятиме літа.

Вже з вирію поприлітали гості.

Он жовтими пушинками вже плавлють на чистім плесі каченятка дикі.

М а в к а

А хто мене збудив?

Л і с о в и к

Либонь, весна.

М а в к а

Весна ще так ніколи не співала, як отепер. Чи то мені так снилось?

Лукаш знов грає [мелодія N 5].

Ні... стій... Ба! чуеш?.. То весна співає?

Лукаш грає мелодію N 5, тільки ближче.

Л і с о в и к

Та ні, то хлопець на сопілці грає.

М а в к а

Який? Невже се «Той, що греблі рве»?

От я не сподівалася від нього!

Л і с о в и к

Ні, людський хлопець, дядька Лева небіж,

Лукаш на ймення.

М а в к а

Я його не знаю.

Л і с о в и к

Бо він уперше тут. Він здалека, не з сих лісів, а з тих борів соснових, де наша баба любить зимувати; осиротів він з матір'ю-вдовою, то дядько Лев прийняв обох до себе...

М а в к а

Хотіла б я побачити його.

Л і с о в и к

Та нащо він тобі?

М а в к а

Він, певне, гарний!

Л і с о в и к

Не задивляйся ти на хлопців людських.

Се лісовим дівчатам небезпечно...

М а в к а

Який-бо ти, дідусю, став суворий!

Се ти мене отак держати будеш, як Водяник Русалку?

Л і с о в и к

Ні, дитинко, я не держу тебе. То Водяник в драговині цупкій привик одвіку усе живе засмоктувати. Я звик волю шанувати. Грайся з вітром, жартуй із Перелесником, як хочеш, всю силу лісову і водяну, гірську й повітряну приваб до себе, але минай людські стежки, дитино, бо там не ходить воля, – там жура тягар свій носить. Обминай їх, доню: раз тільки ступиш – і пропала воля!

М а в к а

(сміється)

Ну, як-таки щоб воля – та пропала?

Се так колись і вітер пропаде!

Лісовик хоче щось відмовити, але виходить Лукаш із сопілкою.

Лісовик і Мавка ховаються.

Лукаш хоче надрізати ножем березу, щоб сточити сік, Мавка кидається і хапає його за руку.

М а в к а

Не руш! не руш! не ріж! не убивай!

Л у к а ш

Та що ти, дівчино? Чи я розбійник?

Я тільки хотів собі вточити соку з берези.

М а в к а

Не точи! Се кров її.

Не пий же крові з сестроньки моеї!

Л у к а ш

Березу ти сестрою називаєш?

Хто ж ти така?

М а в к а

Я – Мавка лісова.

Л у к а ш

(не так здивовано, як уважно придивляється до неї)

А, от ти хто! Я від старих людей про мавок чув не раз, але ще зроду не бачив сам.

М а в к а

А бачити хотів?

Л у к а ш

Чому ж би ні?.. Що ж, ти зовсім така, як дівчина... ба ні, хутчій як панна, бо й руки білі, і сама тоненька, і якимось так убрана не по-наськи...

А чом же в тебе очі не зелені?

(Придивляється).

Та ні, тепер зелені... а були, як небо, сині... О! тепер вже сиві, як тая хмара... ні, здається, чорні чи, може, карі... ти таки дивна!

М а в к а

(усміхаючись)

Чи гарна ж я тобі?

Л у к а ш

(соромлячись)

Хіба я знаю?

М а в к а

(сміючись)

А хто ж те знає?

Л у к а ш

(зовсім засоромлений)

Ет, таке питаєш!..

М а в к а

(щиро дивуючись)

Чому ж сього не можна запитати?

Он бачиш, там питає дика рожа:

«Чи я хороша?»

А ясень їй киває в верховітті:

«Найкраща в світі!»

Л у к а ш

А я й не знав, що в них така розмова.

Я думав – дерево німе, та й годі.

М а в к а

Німого в лісі в нас нема нічого.

Л у к а ш

Чи то ти все отак сидиш у лісі?

М а в к а

Я зроду не виходила ще з нього.

Л у к а ш

А ти давно живеш на світі?

М а в к а

Справді, ніколи я не думала про те...

(Задумується).

Мені здається, що жила я завжди...

Л у к а ш

І все така була, як от тепер?

М а в к а

Здається, все така...

Л у к а ш

А хто ж твій рід? чи ти його зовсім не маеш?

М а в к а

Маю.

Є Лісовик, я зву його «дідусю», а він мене – «дитинко» або «доню».

Л у к а ш

То хто ж він – дід чи батько?

М а в к а

Я не знаю.

Хіба не все одно?

Л у к а ш

(сміється)

Ну та й чудні ви отут у лісі! Хто ж тобі тут мати, чи баба, чи вже як у вас зовуть?

М а в к а

Мені здається часом, що верба, ота стара, сухенька, то – матуся.

Вона мене на зиму прийняла і порохном м'якеньким устелила для мене ложе.

Л у к а ш

Там ти й зимувала?

А що ж ти там робила цілу зиму?

М а в к а

Нічого. Спала. Хто ж зимою робить?

Спить озеро, спить ліс і очерет.

Верба рипіла все: «Засни, засни...»

І снилися мені все білі сні: на сріблі сяли ясні самоцвіти, стелилися незнані трави, квіти, блискучі, білі... Тихі, ніжні зорі спадали з неба – білі, непрозорі – і клалися в намети... Біло, чисто попід наметами. Ясне намисто з кришталю грає і ряхтить усюди...

Я спала. Дихали так вільно груди.

По білих снах рожеві гадки легенькі гаптували мережки, і мрії ткались золото-блакитні, спокійні, тихі, не такі, як літні...

Л у к а ш

(заслухавшись)

Як ти говориш...

М а в к а

Чи тобі так добре?

Лукаш потакує головою.

Твоя сопілка має кращу мову.

Заграй мені, а я поколишуся.

Мавка сплітає довге віття на березі, сідає в нього і гойдається тихо, мов у колиці. Лукаш грає соло мелодії N 6, 7 і 8, прихилившись до дуба, і не зводить очей з Мавки. Лукаш грає веснянки. Мавка, слухаючи, мимоволі озивається тихесенько на голос мелодії N 8, і Лукаш їй приграє вдруге мелодію N 8. Спів і гра в унісон.

М а в к а

Як солодко грає, як глибоко крає, розтинає білі груди, серденько виймає!

На голос веснянки відкликається зозуля, потім соловейко, розцвітає яріше дика рожа, біліє цвіт калини, глід соромливо рожевіє, навіть чорна безлиста тернина появляє ніжні квіти.

Мавка, зачарована, тихо колишеться, усміхається, а в очах якась туга, аж до сліз; Лукаш, завваживши те, перестає грати.

Л у к а ш

Ти плачеш, дівчино?

М а в к а

Хіба я плачу?

(Проводить рукою по очах).

А справді... Ні-бо! то роса вечірня.

Заходить сонце... Бач, уже встає на озері туман...

Л у к а ш

Та ні, ще рано!

М а в к а

Ти б не хотів, щоб день уже скінчився?

Лукаш хитає головою, що не хотів би.

Чому?

Л у к а ш

Бо дядько до села покличуть.

М а в к а

А ти зо мною хочеш бути?

Лукаш киває, потакуючи.

Бачиш,

І ти, немов той ясень, розмовляєш.

Л у к а ш

(сміючись)

Та треба по-тутешньому навчитись, бо маю ж тут літувати.

М а в к а

(радо)

Справді?

Л у к а ш

Ми взавтра й будуватися почнемо.

М а в к а

Курінь поставите?

Л у к а ш

Ні, може, хижку, а може, й цілу хату.

М а в к а

Ви – як птахи: клопочетесь, будуете кубельця, щоб потім кинути.

Л у к а ш

Ні, ми будуем навіки.

М а в к а

Як навіки? Ти ж казав, що тільки літувати будеш тут.

Л у к а ш

(ніяково)

Та я не знаю... Дядько Лев казали, що тут мені дадуть ґрунтець і хату, бо восени хотять мене женити...

М а в к а

(з тривогою)

З ким?

Л у к а ш

Я не знаю. Дядько не казали, а може, ще й не напитали дівки.

М а в к а

Хіба ти сам собі не знайдеш пари?

Л у к а ш

(поглядаючи на неї)

Я, може б, і знайшов, та...

М а в к а

Що?

Л у к а ш

Нічого...

(Пограває у сопілку стиха щось дуже жалібноеньке [мелодія N 9], потім спускає руку з сопілкою і замислюється).

М а в к а

(помовчавши)

Чи у людей паруються надовго?

Л у к а ш

Та вже ж навік!

М а в к а

Се так, як голуби...

Я часом заздрила на їх: так ніжно вони кохаються... А я не знаю нічого ніжного, окрім берези, за те ж її сестрицею взиваю; але вона занадто вже смутна, така бліда, похила та журлива, – я часто плачу, дивлячись на неї.

От вільхи не люблю – вона шорстка.

Осика все мене чогось лякає; вона й сама боїться – все тремтить.

Дуби поважні надто. Дика рожа задирлива, так само й глід, і терен.

А ясень, клен і явір – гордовиті.

Калина так хизується красою, що байдуже їй до всього на світі.

Така, здається, й я була торік, але тепер мені чомусь те прикро...

Як добре зважити, то я у лісі зовсім самотня...

(Журливо задумується).

Л у к а ш

А твоя верба?

Таж ти її матусею назвала.

М а в к а

Верба?.. Та що ж... в їй добре зимувати, а літом... бач, вона така суха, і все рипить, все згадує про зиму...

Ні, я таки зовсім, зовсім самотня...

Л у к а ш

У лісі ж не самії дерева, – таж тут багато різної е сили.

(Трохи ущипливо).

Вже не прибіднуйся, бо й ми чували про ваші танці, жарти та зальоти!

М а в к а

То все таке, як той раптовий вихор, – от налетить, закрутить та й покине.

В нас так нема, як у людей, – навіки!

Л у к а ш

(приступаючи ближче)

А ти б хотіла?..

Раптом чутно голосне гукання дядька Лева.

Г о л о с

Гов, Лукашу, гов! го-го-го-го! А де ти?

Л у к а ш

(відзивається)

Ось я йду!

Г о л о с

А йди хутчій!

Л у к а ш

Оце ще нетерплячка!

(Відгукується).

Та йду вже, йду!

(Подається йти).

М а в к а

А вернешся?

Л у к а ш

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/ukra-nka_lesya/l-sova-p-snya

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)